

HAMMEN, L. VAN DER, 1976: OPILIOACARIDA. Vol. 2 van de Glossaire de la terminologie acarologique (Glossary of acarological terminology), 137 pag., 31 fig., 7 pl. met 9 fig. en 12 portretten. ISBN 90 6193 983 6, Junk, 's-Gravenhage, prijs (gebonden) f 65,—.

Omstreeks 100 jaar geleden begon in de acarologie de stelselmatige nauwkeurige beschrijving van de talloze mijtesoorten, waaraan van Nederlandse zijde Dr. A. C. Oudemans een groot aandeel heeft gehad. In de loop der jaren kwamen de diverse auteurs met hun eigen inzichten en zij voerden talrijke nieuwe namen, betekenissen en symbolen in, die vaak sterk van elkaar afweken.

Bovenstaand boek is het tweede deel (doch door omstandigheden het eerst gepubliceerde) van een serie van 9 delen in internationaal verband, welke poogt orde op zaken te stellen en het nu mogelijk te maken om tot uniformiteit te komen bij toekomstige beschrijvingen.

Deel 1 zal de algemene terminologie behandelen, deel 3—9 respectievelijk de Holothyrida, Gamasida, Ixodida, Actinedida, Oribatida, Tarsonemida en Acarida.

In deel 2, samengesteld door Van der Hammen, zijn de Opilioacarida opgenomen. Zij zijn bijzonder belangrijk, omdat bij hen nog kenmerken van segmentering kunnen worden waargenomen, die bij de overige Acarida vrijwel verdwenen zijn. Mede omdat de beroemde acaroloog Prof. François Grandjean een zeer grote invloed heeft gehad op de moderne beschrijvende morfologie der Acarida, waarbij hij vooral in het Franse taalgebied diverse navolgers vond, is in dit deel het Frans als basistaal gekozen. Alle Franse termen zijn evenwel ook in het Engels en Duits vertaald en in de volgende delen zullen deze drie talen ook naast elkaar gebruikt worden.

Iedere term is omschreven en verklaard, met opgave van de synonymie, de literatuur en de Engelse en Duitse vertaling. Dit alles wordt verduidelijkt door 31 fraaie, gedetailleerde tekeningen. Er zijn bovendien 7 appendices, die woordregisters, symbolen, synoniemen, literatuur, etc. omvatten.

Het zal nog jaren duren voor Van der Hammen en zijn mede-auteurs de 9 delen gereed zullen hebben, maar het begin is er, en het is goed en een felicitatie waard. Moge er voldoende werkkraft en vooral ook geld worden gevonden voor een spoedige voltooiing. — G. L. van Eyndhoven.

NOG EENS INACHIS 10 (LINNAEUS), F. RUBROCARENS BROUWER (LEP., NYMPHALIDAE). In *Ent. Ber., Amst.* 37: 5 (januari 1977) deelde ik mee, dat ik in 1976 een grijze Dagpauwoog gezien had. Deze ongetwijfeld zeldzame waarneming drong door tot het Vakblad voor Biologen, waardoor drs. A. M. Brouwer, zoon van de eerste waarnemer en naamgever, er kennis van kreeg. Dit was voor hem aanleiding een brief naar de (vorige) secretaris van de Ned. ent. Ver. te sturen, die mij na enige vertraging gelukkig toch nog bereikte. De heer Brouwer schrijft daarin over *f. rubrocarens*: „In 1969 heb ik er nog één gezien, temidden van een groot aantal dagvlinders honing zuigend op een forse bloeiende *Eupatorium cannabinum* aan de dijk van het Gooise meer. Helaas is de exacte datum niet meer te achterhalen”.

Hieruit blijkt dus, dat de vorm, hoewel zeldzaam, toch af en toe opduikt en dat uitkijken in een goed dagpauwogenaar de boodschap is. Vrijwel zeker hebben we met een erfelijke vorm te doen, die dan hoogstwaarschijnlijk recessief is ten opzichte van de normale grondkleur (zeker weten we zulke dingen natuurlijk nooit, vòòr ze proefondervindelijk bewezen zijn). Is deze veronderstelling juist, en alles wijst er op, dan zullen homozygoten slechts kunnen ontstaan uit een kruising van twee heterozygoten. Een vierde deel van hun nakomelingen is dan homozygoot, d.w.z. behoort tot *f. rubrocarens*. Dat zo een toevalskruising blijkbaar nu en dan voorkomt, wijst er op, dat er aardig wat heterozygoten onder de Nederlandse populaties moeten schuilen. Een boeiend probleem, maar niet makkelijk op te lossen, omdat (afgezien van de meest schaarse en niet altijd voorkomende tweede generatie) paring pas plaats vindt na de overwintering en dan zijn de restanten van een broedsel her en der verspreid. - B. J. Lempke.